

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Psalmer og aandelige Sange af Thomas Kingo , samlede og udgivne af P.A. Fenger

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 6. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1828_470_1-txt-shoot-idm247/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

den, og alt Efteligt for Hjertedybet, som om ogsaa Det var evig forfundet af Jorden; men neppe i en saadan Tid gjælder det om, at Sjæle Det i Christendommens Stikkelse, der trodser alle Naturlove, fordi det er Overnaturligt, og er ikke bundet til Tidrum, fordi Det ikke er et Tidspunkt, men et Gudd Aender, at Sjæle Det fra hvad der er tidsligt, som dit Stykke af den store Gjærning, til hvis Tjeneste det var beredt! Uafgaa vi da, i det Smaa og Denslynlige, vide vel at gjøre Forskjel mellem den grundmaerede Kirke, der kan staae, som vi sige, til Verdens Ende, og dens nærværende Præst og Degen, og Menighed, som maaskee vel kan blive gamle, men ældes dog og dør, saaledes skal vi ogsaa, i det Store og Aandelige, altid Sjæle mellem Christi Kirke, som staaer uforanderlig med Herren, med Aanden, med Troen og Daaben, med Brødet og Kalken, og med den store Billedbog, hvori alle Eder og Evigheden spiller sig, Sjæle vel mellem denne Kirke i sig selv, hvis Stikkelse aldrig forsvinder, og behøver derfor aldrig at tilbagekalde som en Støtte, mellem den, og det særegne Kirkeforhold, Fædrene have taget med sig i Graven. At ville opnaa dette Forhold, er umuligt, fordi Herrens Nærværelse er ikke af denne Verden, hvori det Haandgribelige, men af Him, hvori det Aandelige udgjør det Reelle, og det er tillige Stadeligt, fordi vi da, over Skyggelegen, glemme vort Dagværk: at sætte os i et nyt, levende Forhold til Christi uforanderlige Kirke, som bliver aldrig guld, aldrig uforgribbar, men soder og spanner Kuld paa Kuld til Dagens Ende, efter den almægtige Herres trøstefulde Ord: Kulde Joy, som lader Andre sode, selv tilslukkes!

Om jeg derfor stod i Middepunktet af det statskirkelige Liv, som jeg staaer udenfor det, vilde jeg snarere aflasse hvad der end er tilbage af en forfundet Tids Skyggebilte der, end tilbagekalde Noget deraf; men, skal de Christne

ikke nodes til, uden Spørgsmaal om hvad det koster, at gaar ud af Statskirkerne, da maa den almindelige Synsmaade, for Nigterne og Rettighedsberne i den, nødvendig forandres; thi ligesaalet som de Christne kan taale, at der røres ved det Uforanderlige i Kirken, ligesaalet kan de i Vangden undvære Friheden til at gestalte det Omstuelige efter deres eiendommelige Forhold, da man derimod nu sædvanlig betragter baade det Ene og det Andet som et Ceremonievesen, og et Stykke af Underviisningsfaget, som den verdslige Dyrighed kan fastsette, eller ændre og aflasse, efter Behov!

Judser man nu, hvad Historien bekræfter bevidner, at den Christelige Kirke slet ikke kan være Stats Kirke i den Betydning, og under de Vilkaar, som en bedensl Kultus, da har Staten fornuftigvis kun Valget mellem aldeles at overlade de kirkelige Forhold, skarpt afskåret fra de Borgelige, til Menneskene selv, eller at bygge Statskirken paa den samme uforanderlige Grundvold, som Christi Kirke har, og i Øvrigt staae Kirke Sjæle gerne al den Frihed, der kan bestaae, vel ikke med scheinlig Ansfermighed, men dog med borgerlig Orden og virkelig Likhed. Det Sidste valgte man i Luthers Dage hos os, i det man grundede Statskirken paa Luthers lille Catechismus, som i fuldt Omfang, og klar Korhed, betragter det Uforanderlige i Christi Kirke, medens man i Øvrige stræbde, saa gode som muligt, at forene den evangeliske Frihed med en ordentlig, ei alt for broget, Indretning, og, efter Tidens Vilkaar, kunde Man neppe gjort noget Bedre; men det var dog, som Reformationen i det Hele, kun et Palliativ, der maatte have særlige Folger, naar det betragtedes som en Radikal-Kur, hvorefter Christi Kirke var kommet i Juristernes og Theologernes Hænder! Herved er det nemlig skedd, at der nu i Grunden hersker

